

Κεφάλαιο 1

Λονδίνο 1837

Η Καρολάιν έσφιξε τα χείλη της όταν η θεία της, η Λαΐδη Έλενορ Γκρίνγγουντ, κοίταξε απαξιωτικά το υπερβολικά διακοσμημένο καθιστικό της οικίας στον αριθμό οχτώ της Χαλφ Μουν Στριτ. Η ώρα ήταν περασμένη για επισκέψεις, αλλά η θεία της ουδέποτε έδινε σημασία στους τύπους όταν είχε να κάνει με κοινωνικά κατώτερους της.

«Σοβαρά, Καρολάιν. *Νοικιασμένο* σπίτι; Η εργοδότριά σου δεν διαθέτει τα μέσα να αγοράσει κάτι της προκοπής;»

«Είμαι βέβαιη ότι διαθέτει τα μέσα, κυρία», είπε η Καρολάιν. «Αλλά δεν έχει αποφασίσει αν θα μείνει στο Λονδίνο για άλλη Σεζόν πέρα από τη φετινή».

«Και αν δεν της αρέσει, θα σε σέρνει πάλι βόρεια μαζί της; Υποθέτω ότι είναι χήρα, επειδή κανένας λογικός σύζυγος δεν θα της επέτρεπε να σπαταλάει τόσα χρήματα σε επιπολαιότητες». Η θεία Έλενορ ανατρίχιασε και τα τρία ψηλά φτερά του μπονέ της σάλειψαν. Είχε έντονα χαρακτηριστικά, γαμνή μύτη

και λεπτά χείλη που αυτή τη στιγμή εξέφραζαν την αποδοκιμασία της. «Πώς έκανε την περιουσία της;»

«Αυτό δεν σας αφορά, κυρία». Η Καρολάιν έσφιξε το σαγόνι. «Η κυρία Φρόγκερτον υπήρξε πολύ καλή μαζί μου και...»

«Μα δεν είναι αναγκαίο όλο αυτό, Καρολάιν». Η θεία της τη διέκοψε πάλι. «Να ταπεινώνεσαι έτσι για έναν μισθό. Γνωρίζεις καλά ότι θα σε είχα δεχτεί στο Γκρίνγουντ Χολ με ανοιχτές αγκάλες».

Η Καρολάιν υποκλίθηκε. «Όλα αυτά τα χρόνια υπήρξατε εξαιρετικά γενναιοδωρη με εμένα και την αδελφή μου, θεία, αλλά δεν θα ήθελα να σας γίνω βάρος και να εκμεταλλευτώ την καλοσύνη σας».

«Και παρ' όλα αυτά επιτρέπεις ευχαρίστως να φιλοξενώ την αδελφή σου».

«Θα σας απαλλάξω από την ευθύνη της φροντίδας της το συντομότερο δυνατόν». Η Καρολάιν συνάντησε το χλευαστικό βλέμμα της θείας της.

«Με τον μισθό που παίρνεις αυτή τη στιγμή; Πολύ αμφιβάλλω». Η θεία Έλενορ αναστέναξε. «Μάλλον πιστεύεις ότι θα παντρευτείς και ότι ο σύζυγός σου θα δεχτεί να ζήσει μαζί σας η αδελφή σου». Έκανε μια παύση. «Αλλά ποιος ευγενής θα θελήσει να σε παντρευτεί τώρα που ο ατυχής θάνατος του πατέρα σας σας άφησε στον δρόμο και δίχως χρήματα;»

«Το ενδεχόμενο του γάμου έχει καιρό να περάσει από τον νου μου, κυρία», έσπευσε να τη διαβεβαιώσει. «Εγώ απλώς...»

«Όπως και να 'χει, είμαι ακόμη αποφασισμένη να σου αλλάξω γνώμη, Καρολάιν».

Η θεία Έλενορ έφερε μια βόλτα στο καθιστικό, σταματώντας και κουνώντας αποδοκιμαστικά το κεφάλι με κάθε μο-

ντέρνο, φανταχτερό έπιπλο και διακοσμητικό αιγυπτιακού στιλ που είχε πάρει η κυρία Φρόγκερτον για να επιπλώσει το σπίτι. Ούτε στην Καρολάιν άρεσε ιδιαίτερα το συγκεκριμένο στιλ, αλλά της ήταν ευχάριστο να βλέπει με τι θαυμασμό αναφωνούσε η κυρία Φρόγκερτον με κάθε κομμάτι που είχε παραγγείλει μετά από επισταμένη μελέτη των σχεδίων του περιοδικού *Ackermann's Repository*.

Τελικά η θεία της σταμάτησε δίπλα στο μαρμάρινο τζάκι και γύρισε προς το μέρος της.

«Την επόμενη εβδομάδα κάνω δεξίωση για τα δέκατα έβδομα γενέθλια της ξαδέρφης σου της Μέιμπελ και περιμένω να παρευρεθείς».

«Πού θα γίνει η δεξίωση;» ρώτησε η Καρολάιν. «Αν είναι εδώ στο Λονδίνο είμαι βέβαιη ότι θα μπορέσω να ζητήσω άδεια εκείνο το βράδυ».

«Όχι, η Μέιμπελ επιμένει να έρθουν όλοι στο Γκρίνγουντ Χολ για τη γιορτή».

Η Καρολάιν οπλίστηκε με θάρρος, γνωρίζοντας ότι η θεία της θα θύμωνε. «Τότε πολύ φοβάμαι ότι δεν θα καταφέρω να παρευρεθώ».

«Μη γίνεσαι ανόητη, καλή μου. Είμαι βέβαιη ότι η κυρία Φρόγκερτον δεν θα έχει πρόβλημα».

«Έχω όμως εγώ», είπε η Καρολάιν. «Με έχει προσλάβει να βρίσκομαι στο πλευρό της και για να βοηθήσω την είσοδο της κόρης της της Ντόροθι στην υψηλή κοινωνία. Είναι αδύνατον να φύγω πάνω στο ξεκίνημα της Σεζόν».

Το χαμόγελο της θείας της έσβησε. «Με δυσαρεστείς πολύ». Χτύπησε επανειλημμένα τα δάχτυλα του γαντοφορεμένου χεριού της στο πλαίσιο του τζακιού λες και ήταν η κυρία του

σπιτιού και έλεγγε για σκόνη. «Δεν επιθυμείς να δεις την αδελφή σου;»

Αραγε έκρυβαν κάποια απειλή τα λόγια της Έλενορ; Δεν θα της έκανε καμία έκπληξη. Η θεία της έμοιαζε με τον πατέρα της πολύ περισσότερο απ' ό,τι θεωρούσε ο κόσμος και δεν της άρεσε καθόλου όταν δεν γινόταν το δικό της.

«Επιθυμώ πολύ να δω τη Σούζαν, αλλά...»

Η θεία της τη διέκοψε πάλι. «Εάν προσκαλούσα την εργοδότηριά σου και την κόρη της και σε συνόδευαν;»

«Στο... Γκρίνγουντ Χολ;»

«Ναι, υποθέτω ότι η κόρη της είναι σχεδόν συνομήλικη με τη Μέιμπελ. Δεν θα ήταν καλό για εκείνη να γνωριστεί με άλλες εκλεκτές δεσποινίδες που ετοιμάζονται να κάνουν το ντεμπούτο τους στην υψηλή κοινωνία;»

«Υποθέτω ναι». Η Καρολάιν άρχισε να σκέφτεται όλες τις λεπτομέρειες. «Θα πρέπει όμως να ρωτήσω την κυρία Φρόγκερτον κατά πόσο επιθυμεί να παρευρεθεί».

Η θεία Έλενορ κούνησε απαξιωτικά το χέρι. «Αναμφίβολα μια τέτοια πρόσκληση θα ήταν τιμή για εκείνη. Ποιος άλλος θα της προσφέρει τέτοια ευκαιρία να εισέλθει στην υψηλή κοινωνία;» είπε και γύρισε προς την πόρτα. «Αναχωρώ για το Γκρίνγουντ Χολ αύριο το μεσημέρι. Παρακαλώ να με ενημερώσεις για την απόφασή σου προτού φύγω».

«Έχετε τις ακριβείς ημερομηνίες;» ρώτησε η Καρολάιν.

Η θεία της άνοιξε την τσάντα της και έβγαλε μια πρόσκληση από κρεμ χαρτί με ασημένια γράμματα.

«Όλες οι λεπτομέρειες είναι εδώ. Έχεις πένα;»

«Ναι, φυσικά». Η Καρολάιν πήγε βιαστικά στο γραφείο κάτω από το παράθυρο, το άνοιξε και βρήκε μια πένα από φτερό και

το μελανοδοχείο. Περίμενε να σταματήσει το γρατσούνισμα της πέννας και τη θεία της να περάσει την κάρτα με το στυπόχαρτο.

«Ορίστε». Η θεία Έλενορ της έδωσε την πρόσκληση.

«Σας ευχαριστώ». Η Καρολάιν κοίταξε αφηρημένα την πόρτα. «Είστε βέβαιη ότι δεν θέλετε να περιμένετε να δω αν η κυρία Φρόγκερτον έχει ξυπνήσει και επιθυμεί να σας απαντήσει αυτοπροσώπως;»

«Δεν έχω χρόνο, Καρολάιν. Ο Λόρδος Άντγουερ περιμένει εμένα και τον θείο σου για δείπνο και πρέπει να αλλάξω φόρεμα». Η Έλενορ κινήθηκε βιαστικά προς την πόρτα. «Περιμένω να με ενημερώσεις αύριο πριν από το μεσημέρι».

Η Καρολάιν έμεινε να κοιτάζει την κλειστή πόρτα για αρκετή ώρα, με τα δάχτυλά της τυλιγμένα γύρω από την ανάγλυφη άκρη της πρόσκλησης. Η σκέψη να ξαναδεί την αδελφή της μετά από τρεις μήνες της έδινε μεγάλη χαρά, αμφέβαλλε όμως για τα κίνητρα της θείας της. Μήπως η Έλενορ σκόπευε να έρθει σε ρήξη με την κυρία Φρόγκερτον και να την πείσει να αφήσει την Καρολάιν στο Γκρίνγουντ Χολ όταν θα επέστρεφε στο Λονδίνο; Διόλου απίθανο και η θεία της δεν θα είχε κανέναν ενδοιασμό να ταπεινώσει κάποια κοινωνικά κατώτερή της. Ως γνωστόν είχε πολύ αυστηρά κριτήρια.

«Ποιος ήταν τόσο αργά;»

Η Καρολάιν σήκωσε τα μάτια και κοίταξε την κυρία Φρόγκερτον που μπήκε από την πόρτα περιτριγυρισμένη από μια αγέλη σκύλους που γάβγιζαν. Φορούσε φόρεμα από μουσελίνα με πολύχρωμα μοτίβα και ένα περίτεχνο δαντελένιο μπονέ. Η άκρη της πανέμορφης μεταξωτής εσάρπας της με τα κρόσσια σερνόταν στο χαλί και ένας από τους σκύλους της επιτέθηκε με μανία.

«Να καλέσω να φέρουν τσάι, κυρία;» ρώτησε η Καρολάιν, που έτρεξε να σώσει την εσάρπα και να συνοδεύσει την κυρία της στην αγαπημένη της θέση δίπλα στο τζάκι.

«Ναι, παρακαλώ, και μετά κάθισε να μου πεις για την επισκέπτριά σου».

Η κυρία Φρόγκερτον είχε βαριά βόρεια προφορά και, παρότι μικροκαμωμένη και κάπως στρουμπουλή, βροντερή φωνή σαν αξιωματικού του ιππικού, συνδυασμός που την έκανε τρομακτική. Κάτω όμως από το χτυπητό παρουσιαστικό, η Καρολάιν είχε διαπιστώσει πως ήταν καλόκαρδη, με αίσθηση του χιούμορ και κοφτερό μυαλό. Της φερόταν πάντοτε σαν άνθρωπο και όχι σαν ποταπή υπηρέτρια που εκτελούσε εντολές, και ήταν πάντοτε πρόθυμη να ακούσει μια διαφορετική άποψη. Από την άλλη, η κόρη της η Ντόροθι, που μεγάλωσε έχοντας πολύ μεγαλύτερη ιδέα για τον εαυτό της και την περιουσία της, ήταν πολύ πιο δύσκολη και απαιτητική.

«Ήταν η θεία μου, η Λαίδη Έλενον Γκρίνγουντ», είπε η Καρολάιν και κάθισε απέναντι από την κυρία της. «Ήθελε... να μας καλέσει στη γιορτή γενεθλίων της ξαδέρφης μου της Μέιμπελ που αυτόν τον μήνα γίνεται δεκαεφτά».

Έτεινε την πρόσκληση στην κυρία Φρόγκερτον που την άρπαξε με το γαντοφορεμένο χέρι της και φόρεσε τα ματογυάλια της.

«Ω Θεέ μου!» Έκανε αέρα με την κάρτα και τσίριξε σαν τον παπαγάλο της, τον Οράτιο. «Τι τιμή!»

«Η δεξίωση θα γίνει στην ύπαιθρο», της υπενθύμισε η Καρολάιν. «Γνωρίζω ότι προτιμάτε την αναψυχή στην πόλη».

«Δικό σου κατόρθωμα είναι; Πίσεις τη θεία σου να μας καλέσει;» Η κυρία Φρόγκερτον σήκωσε το βλέμμα από την πρό-

σκληση, τα καστανά της μάτια λαμπύριζαν από χαρά. Πολλές φορές θύμιζε στην Καρολάιν μικρό, φιλοπερίεργο σπουργίτι.

«Απλώς της είπα ότι μου ήταν αδύνατον να παρευρεθώ εάν δεν βόλευε εσάς», απάντησε η Καρολάιν.

«Λες και θα σε σταματούσα ποτέ αν ήθελες να βγεις και να διασκεδάσεις». Η κυρία Φρόγκερτον άφησε ένα επιφώνημα στοργής. «Πλέον είσαι μέλος της οικογένειάς μου, μην το ξεχνάς».

«Επιθυμείτε, λοιπόν, να παρευρεθείτε;» ρώτησε με ελπίδα η Καρολάιν.

«Δεν θα το έχανα με τίποτε!» Η κυρία Φρόγκερτον έδειξε το κουδούνι. «Τώρα πες στον Μπρένταν να αφήσει το τσάι και να φέρει λίγο σέρι να το γιορτάσουμε».

«Τι ακριβώς γιορτάζετε;» Η Ντόροθι μπήκε στο καθιστικό με την ενόχληση ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της. «Είναι ανάγκη να φωνάζετε τόσο δυνατά, καλέ μητέρα;»

«Ντότι! Μας προσκάλεσαν στη δεξίωση που κάνει η Λαίδη Έλενορ Γκρίνγουντ στο Γκρίνγουντ Χολ, την οικία της στο Νόρφολκ!»

«Και γιατί να θέλω να πάω σε μια ανόητη δεξίωση στη μέση του πουθενά, όταν πρόκειται να κάνω το ντεμπούτο μου στο Λονδίνο;»

«Θα είναι εξαιρετική ευκαιρία να γνωρίσετε άλλες νεαρές ντεμπιτάντ», είπε η Καρολάιν. «Σας διαβεβαιώνω ότι οι καλεσμένες της θείας μου είναι πρώτης τάξεως».

«Θεία σου;» Η Ντόροθι γύρισε απότομα και κοίταξε υποτιμητικά την Καρολάιν που ντράπηκε για το απλό της φόρεμα και το άχαρο χτένισμά της. «Με όλο τον σεβασμό, αν αδυνατεί να σε βοηθήσει και σε αφήνει να εργάζεσαι, αμφιβάλλω για το κατά πόσο ανήκει στην υψηλή κοινωνία».

«Μη γίνεσαι αγενής, Ντοτ. Ίσως η Καρολάιν να το προτιμάει έτσι», είπε η κυρία Φρόγκερτον. «Δεν θέλουν όλοι να υποχρεώνονται σε συγγενείς».

«Η θεία μου προσφέρθηκε να με φιλοξενήσει, δεσποινίς Φρόγκερτον, αλλά αρνήθηκα». Η Καρολάιν συνέχισε με σταθερή φωνή. «Αποφάσισα να ακολουθήσω τον δικό μου δρόμο στη ζωή».

«Τότε είσαι ανόητη», είπε κυνικά η Ντόροθι. «Από τη φύση τους οι γυναίκες χρειάζονται έναν άνδρα δίπλα τους. Χρειάζονται έναν σύζυγο».

«Ανοησίες!» ρουθύνισε η κυρία Φρόγκερτον. «Ποιος νομίζεις πως κρατούσε την επιχείρηση του παππού σου, κορίτσι μου; Ποιος έμενε μέχρι αργά κάθε βράδυ για να βεβαιωθεί ότι κάθε παραγγελία ήταν έτοιμη; Ποιος κρατούσε τα βιβλία; Σίγουρα όχι ο πατέρας μου. Ήταν παντελώς άχρηστος, ένας γερο-μεθύστακας».

Η Καρολάιν δεν ήταν συνηθισμένη στις έντονες συζητήσεις και την ευθύτητα των Φρόγκερτον και συχνά ευχόταν να μπορούσε να τρυπώσει κάτω από μια καρέκλα μέχρι να περάσει η μπόρα.

«Σας έχω πει να μη μιλάτε για την επιχείρηση, μητέρα!» της είπε αυστηρά η Ντόροθι. «Αν ο κόσμος θεωρήσει ότι οφείλω τα πλούτη μου στο εμπόριο κάθε ελπίδα να βρω ένα καλό ταίρι θα εξανεμιστεί».

«Μα όντως στο εμπόριο τα οφείλεις, καλή μου. Δεν ντρέπομαι καθόλου γι' αυτό και ούτε κι εσύ θα έπρεπε να ντρέπεσαι».

Για μία φορά η Καρολάιν συμφωνούσε με την Ντόροθι. Αν και η δεσποινίς Φρόγκερτον ήταν νέα, όμορφη και με μεγάλη προίκα, τη χόριζε μόλις μία γενιά από το στίγμα της νεόπλου-

της, γεγονός αποτρεπτικό για οποιονδήποτε νεαρό ευγενή σκεφτόταν σοβαρά το ενδεχόμενο να την παντρευτεί.

Ο Μπρένταν, ο νεαρός Ιρλανδός υπηρέτης, εμφανίστηκε στην πόρτα με τον δίσκο με τα ποτά, αλλά δίστασε όταν είδε μητέρα και κόρη να βρίσκονται αντιμέτωπες σαν πυγμάχοι σε ρινγκ.

«Μπορείς να αφήσεις εδώ τον δίσκο», είπε χαμηλόφωνα η Καρολάιν. «Ευχαριστώ».

«Σας ευχαριστώ, δεσποινίς».

Ο Μπρένταν έφυγε βιαστικά και για μια στιγμή η Καρολάιν ευχήθηκε να μπορούσε να κάνει το ίδιο. Άραγε θα το παρατηρούσαν οι Φρόγκερτον αν έφευγε και πήγαινε να δει κατά πόσο αργούσε να σερβιριστεί το δείπνο; Μερικές φορές ένιωθε μεγάλη αβεβαιότητα σε αυτόν τον νέο, παράξενο κόσμο που ζούσε, λες και περπατούσε σε τεντωμένο σκοινί.

Με το που γύρισε προς την πόρτα, την πλησίασε η Ντόροθι. «Η μητέρα είπε να σου ζητήσω συγγνώμη που σε αποκάλεσα ανόητη».

«Σας ευχαριστώ», απάντησε η Καρολάιν.

«Αν και εξακολουθώ να πιστεύω ότι είσαι ελαφρόμυαλη». Η Ντόροθι τύλιξε μία από τις χρυσαφένιες μπούκλες της στο δάχτυλό της και σούφρωσε τα χείλη. Ήταν πανέμορφη με μεγάλη περιουσία και η υψηλή κοινωνία θα την αποδεχόταν, αρκεί να κρατούσε την καταγωγή και τις απόψεις της για τον εαυτό της. «Βέβαια, υποθέτω ότι στην ηλικία σου δεν έχεις και πολλές ελπίδες να βρεις σύζυγο».

«Όντως», παραδέχτηκε η Καρολάιν. Δεν είχε καμία πρόθεση να πει στην Ντόροθι για το εξαιρετικά επιτυχημένο της ντεμπούτο όταν προσέγκυσε το ενδιαφέρον όχι απλώς ενός

υποκόμη, αλλά και του γιου ενός κόμη. Η ζωή αυτή ήταν πλέον μακρινή ανάμνηση και δεν θα άφηνε να της ξυπνήσει κανένα αίσθημα νοσταλγίας.

«Παρόλο που είσαι πολύ κομψή με τα μελαχρινά μαλλιά και τα γαλανά μάτια». Και η Ντόροθι συνέχισε. «Η μητέρα λέει ότι θα κάνω καλά να μάθω από εσένα σωστούς τρόπους».

«Αυτός είναι πράγματι ένας από τους λόγους που με προσέλαβε», συμφώνησε η Καρολάιν, αν και τους έξι αυτούς μήνες, η Ντόροθι δεν είχε ακούσει καμία από τις συμβουλές της. «Γεννήθηκα και μεγάλωσα στην υψηλή κοινωνία και τη γνωρίζω καλά».

Και γνώριζε επίσης με πόση ευκολία η υψηλή κοινωνία σε κοίταζε στα μάτια και έκανε ότι δεν σε ξέρει αν ξάφνου θεωρούσε ανάξια εσένα ή την οικογένειά σου. Ήταν κάτι που βίωσε στο πετσί της μετά την οικονομική καταστροφή και την αυτοκτονία του πατέρα της.

«Δηλαδή πιστεύεις ότι είναι καλή ιδέα να πάμε στη δεξίωση;» Η Ντόροθι στράφηκε ελαφρώς προς τη μητέρα της για να τη συμπεριλάβει στη συζήτηση.

Η Καρολάιν πήρε τον δίσκο με τα ποτά και τον έφερε στο τραπέζακι δίπλα στην κυρία Φρόγκερτον.

«Ναι, φυσικά. Η θεία μου είναι εξαιρετική οικοδέσποινα. Θα έχετε την ευκαιρία να κάνετε ιπασσία, να πάρετε καθαρό αέρα, να επισκεφθείτε το γειτονικό χωριό και φυσικά ο επίσημος χορός για τον εορτασμό των γενεθλίων της ξαδέρφης μου της Μέιμπελ θα είναι υπέροχος».

«Χορός;» Η Ντόροθι ενθουσιάστηκε.

«Ναι, το Γκρίνγουντ Χολ διαθέτει μια εξαιρετικά εντυπωσιακή και ευρύχωρη αίθουσα χορού». Η Καρολάιν θυμόταν

πολύ καλά πόσο συναρπαστικοί ήταν οι χοροί εκεί – οι γοητευτικοί παρτενέρ, τα εντυπωσιακά φορέματα, η σιωπηλή υπόσχεση ότι κάποια βραδιά, ίσως εκείνη τη βραδιά, θα γνώριζε τον άνδρα των ονείρων της... «Μπορείτε να βάλετε το φόρεμα που έφερε σήμερα η Μαντάμ Ζυλί».

«Η θα μπορούσα να αγοράσω καινούργιο». Η Ντόροθι κοίταξε τη μητέρα της. «Κάτι πιο κατάλληλο για τη δεξίωση της λαίδης».

«Στη θέση σας δεν θα ανησυχούσα για την επισημότητα του ενδύματος», της είπε αμέσως η Καρολάιν. «Συνήθως οι χοροί στην ύπαιθρο δεν είναι τόσο... φαντεζί και καλό είναι να μην ξεχωρίζετε».

«Και γιατί αυτό;» απόρησε η Ντόροθι. «Εγώ νομίζω ότι είναι προτιμότερο να ξεχωρίζεις παρά να σε αγνοούν».

Η Καρολάιν γύρισε απελπισμένα προς την κυρία Φρόγκερτον που άκουγε με προσοχή και κοίταζε την κόρη της με ένα χαμόγελο απλωμένο στο πρόσωπό της. Ήταν ακόμη αρκετά νέα αφού είχε παντρευτεί και είχε κάνει τα δύο παιδιά της πριν τα είκοσι.

«Το φόρεμα που σας παρέδωσαν μόλις είναι ό,τι πρέπει για τις ανάγκες της κόρης σας, κυρία, και για να είμαι ειλικρινής, η μοδίστρα δεν προλαβαίνει να ράψει καινούργια τουαλέτα. Η πρόσκληση είναι για την ερχόμενη εβδομάδα».

«Ωστε έτσι!» αναφώνησε η κυρία Φρόγκερτον που πετάχτηκε όρθια και πήγε βιαστικά στο γραφείο της. «Πρέπει να στείλω αμέσως έναν υπηρέτη να μεταφέρει την απάντησή μας στη Λαίδη Έλενορ!»

«Αν επιθυμείτε θα την πάω εγώ, κυρία», προσφέρθηκε η Καρολάιν. «Δεν έχω βγει καθόλου έξω σήμερα και σίγουρα οι σκύλοι σας θα χαρούν πολύ τη βραδινή βόλτα».

«Δεν έχω καμία αντίρρηση να πας εσύ την απάντηση, καλή μου», είπε η κυρία Φρόγκερτον. «Αρκεί να φας βραδινό προτού φύγεις».

«Μάλιστα, κυρία». Η Καρολάιν υποκλίθηκε, γύρισε προς την πόρτα και άφησε τις δυο τους να κανονίσουν με ενθουσιασμό το επικείμενο ταξίδι.

Χίλιες σκέψεις τριγυρούσαν στο μυαλό της καθώς περπατούσε στη Χαλφ Μουν Στριτ με τους τέσσερις σκύλους να την ακολουθούν απρόθυμα. Οι ικανότητες που απαιτούνταν για να περιορίσει τις υπερβολές της Ντόροθι χωρίς να προσβάλει την ίδια ή τη μητέρα της ήταν εφάμιλλες εμπειρότατου διπλωμάτη, ικανότητες που η Καρολάιν δεν είχε αποκτήσει ακόμη και που βασικά ουδέποτε σκέφτηκε ότι θα χρειαζόταν. Επίσης ήταν φανερό ότι η Ντόροθι τη θεωρούσε κατώτερη και είχε την υποψία ότι όσο εξαιρετικές και αν ήταν οι συμβουλές της εκείνη θα τις αγνοούσε.

Η Καρολάιν αναστέναξε, ανέβηκε τη σκάλα του σπιτιού της θείας της και χτύπησε το κουδούνι. Πήρε αρκετή ώρα στον ηλικιωμένο μπάτλερ να ανοίξει την πόρτα. Το χαμόγελό του όταν την είδε ήταν βάλσαμο για την πληγωμένη ευαισθησία της.

«Καλησπέρα, κύριε Γούντφορντ».

«Λαίδη Καρολάιν! Τι ευχάριστη έκπληξη». Άνοιξε διάπλατα την πόρτα. «Θα περάσετε, δεσποινίς; Η λαίδη δεν ανέφερε ότι θα ταξιδεύατε μαζί μας».

«Όχι, δεν θα ταξιδέψω μαζί σας». Η Καρολάιν έδειξε τους σκύλους και έτεινε τη σφραγισμένη επιστολή. «Ήρθα απλώς να αφήσω αυτό προτού αναχωρήσει η λαίδη».

«Α, τι κρίμα, δεσποινίς». Το πρόσωπο του μπάτλερ κρέμασε. «Λείπετε πολύ σε όλους μας».

«Κι εμένα μου λείπετε». Η Καρολαίν κατάφερε και χαμογέλασε. «Παρακαλώ, πείτε στην αδελφή μου ότι θα έρθω στη γιορτή γενεθλίων της Μέιμπελ».

«Ανυπομονούμε όλοι». Ο κύριος Γούντφορντ πήρε την επιστολή. «Η δεσποινίς Σούζαν θα κατενθουσιαστεί».

Η Καρολαίν κατέβηκε τα σκαλοπάτια, σταμάτησε, γύρισε και κοίταξε το αρχοντικό όπου ζούσε μέχρι πρόσφατα. Τα φώτα ήταν αναμμένα και είδε τη θεία της στην κρεβατοκάμαρα του επάνω ορόφου, που ετοιμαζόταν για την έξοδό της. Ο θεός της μάλλον ήταν στο γραφείο του, διάβαζε και κάπνιζε την πίπα του.

Αν ανέβαινε τρέχοντας τη σκάλα, χτυπούσε την πόρτα και ικέτευε τη θεία της να μείνει μαζί της ήταν σχεδόν βέβαιη ότι θα της έκανε το χατίρι, αλλά ποια θα ήταν η κατάληξη; Θα της όφειλε αιώνια ευγνωμοσύνη και θα παγιδευόταν σε έναν γόρδιο δεσμό οικογενειακών υποχρεώσεων από τις οποίες ενδεχομένως να μην ξέφευγε ποτέ, η ανεξαρτησία των απόψεών της, οι ευκαιρίες της ζωής της, ο ίδιος της ο *εαυτός* θα χάνονταν για πάντα.

Το σοκ του θανάτου του πατέρα της και η τρομερή αποκάλυψη για τη μηδενική περιουσία και το βουνό χρεών που άφησε της είχαν στερήσει κάθε αίσθημα σιγουριάς και ασφάλειας. Μάλιστα ο πατέρας της βρήκε τρόπο να αποφύγει τις νομικές συνέπειες και σπατάλησε τα χρήματα που είχε αφήσει σ' εκείνη και τη Σούζαν η μητέρα τους για προίκα, αφήνοντάς τες εντελώς απένταρες στο έλεος των συγγενών.

Από την πλευρά της, η θεία της θεωρούσε ότι της χρωστούσε αιώνια ευγνωμοσύνη για την καλοσύνη της, αλλά το μόνο αίσθημα που είχε απομείνει στην Καρολαίν ήταν ο άσβεστος

θυμός που σιγόβραζε μέσα της. Γύρισε την πλάτη στο αρχοντικό και έσκυψε να ξεμπλέξει τα λουριά των σκύλων. Είχε χάσει όλα της τα υπάρχοντα και όσους αγαπούσε, εκτός από τη Σούζαν, και θα έκανε τα πάντα για να μην έχει την ίδια μοίρα η αδελφή της.

Προτού στρίψει στη γωνία της πλατείας, μια άμαξα σταμάτησε στην πόρτα του σπιτιού. Η Καρολάιν κοντοστάθηκε και είδε τη θεία και τον θείο της να φεύγουν για το δείπνο του Λόρδου Άντγουερ, ο μεγαλύτερος γιος του οποίου κάποτε την πολιορκούσε επίμονα. Αν την έβλεπε τώρα με το άχαρο πανωφόρι, το γκρι φόρεμα και το συντηρητικό μπονέ, δεν θα της έδινε την παραμικρή σημασία. Είχε την αίσθηση ότι το κορίτσι που ήταν κάποτε εξαφανιζόταν μπροστά στα μάτια της και τη θέση του έπαιρνε... τι;

Το ερώτημα αυτό τη βασάνιζε καιρό, αλλά δεν είχε βρει απάντηση. Άρχισε να περπατάει και η άμαξα με τους ανυποψίαστους επιβάτες της την προσπέρασε με ταχύτητα. Το μόνο βέβαιο ήταν ότι η συγχώρεση που υποτίθεται ότι έπρεπε να νιώσει για όσους την έβλαψαν δεν ερχόταν και το μόνο που της έδινε δύναμη να συνεχίσει να ζει ήταν η άσβεστη περηφάνια που φώλιαζε στα βάθη της ψυχής της.

Της έδινε ευχαρίστηση, την έτρεφε και μέχρι να συμβεί κάτι που θα της έδειχνε ότι ο κόσμος δεν ήταν όσο άκαρδος είχε αποδειχθεί, θα τάζε τις φλόγες που έκαιγαν μέσα της χωρίς να νιώθει καμία ντροπή.